

הדלקת נרות: 17:11

צאת השבת: 18:22

מוצ"ש לר"ת: 19:06

הזמנים לפי אופק ירושלים

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הר"ג אבנר קוזאס שליט"א

ביחד

תקשורת שלילית

לפנינו מספר דוגמאות לתקשורת שלילית:
א. פקודות - ישנם זוגות שאם הם כבר מדברים זה נעשה בצורה של פקודה. הוא רק נכנס הביתה, ואשתו כבר פוקדת: תתקלח, תאכל, תשתה, אל תפריע, לך לישון, אל תנחר... והוא: אכלת? שתית? בישלת? עבדת? קומי, שבי, היי הופ, שמאל ימין שמאל...

הרי לפנינו יחס של מפקד וחייל. איך אפשר להגיע לשיחה זורמת בצורה של פקודות? איפה השיחה הידידותית, איפה החברות? לאן נעלמו השיחות לתוך הלילה...
ב. ביקורת - ואם אין פקודות, אז מגיעה הביקורת.

בני זוג כל כך מרירים אחד כלפי השני שכשמגיע השלב שכבר פותחים את הפה אז יוצאת אש צולבת ומחסניות שלימות של ביקורת מתרוקנות אחד על השני.
כבר סיפרנו על אותו זוג שהגיע אלי אחרי ההרצאה, והבעל פנה אלי ואמר: הרב, זאת אשתי.

הוא פנה לאשתו ואמר לה: הנה הרב, תגידי את האמת, האם אי פעם הערתי לך? הנה הרב, הרב כמו ספר תורה, אסור לשקר, האם אי פעם אמרתי לך הערה?

היא אמרה: נכון שהוא לא מעיר, אבל הוא משמיע קולות... הוא נכנס הביתה פותח זוג עיניים ונאנח וואי וואי וואי... מביט ימינה ונושף אוף אוף אוף מסתכל למטה ועושה צו צו צו. מביט שמאלה ומשמיע חריקה אַח אַח אַח.

שמתם לב קוראים יקרים, הוא לא מעיר, אבל פעם הוא נשמע כמו אריה בגיונגל, ופעם הוא מצרצר כמו צרצר. האם אפשר להגיע לתקשורת נורמלית במצב שכזה?

גם האשה מצדה מלאה וטעונה עד כדי כך שאיבדה את החשק לחייך. כשבעלה שואל אותה: למה את לא מחייכת? אין על מה!... היא עונה. מה עשיתי? הוא מקשה. מה אמרת לי לפני שבועיים? והוא לא זוכר מה הוא אמר לה לפני שעה...

אתה רואה שאין לך רגישות, היא מוסיפה. ובמשך הזמן פניה מחמיצות עיניה משחירות והיא מסתובבת בבית כמו אריה בכלוב... כל זה קורה כשעוד יש תקשורת כלשהי. אבל יש בתים שבהם אין תקשורת בכלל, שום מילה או תגובה, פשוט ברוגז. וכל אחד חי את חייו בניתוק מהשני. אין לך דבר גרוע יותר מזה. (מתוך הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

מלך ליום אחד

"שֵׁשֶׁת יָמִים יַעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת... וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֶת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֶת לְדִרְתָּם... כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנְפְּשׁ."

ענין השבת הוא דבר נפלא ונשגב, מהפסוקים הללו אנחנו לומדים שעיקר המנוחה ביום השבת הוא מנוחת הנפש – "שבת וינפש" מנוחת הגוף אינה נקראת מנוחה אם האדם לא רגוע. כיצד ניתן להגיע לרגיעה מוחלטת ביום השבת? אמרו חז"ל "ששת ימים יַעֲשֶׂה מְלָאכָה..." מהמילה יַעֲשֶׂה נלמד שכל מלאכתך עשויה כבר וממילא אפשר להיות רגוע.

אבל אם נקשה ונשאל אבל עדיין ישנם עוד הרבה דברים לעשות בשבוע הבא ועצרנו אותם באמצע אם כן איך אפשר להרגיש שהכל כבר עשוי??? התשובה לכך נעוצה במילה יַעֲשֶׂה! המלאכה נעשית מאליה. כלומר, אם אדם מרגיש שהוא זה שעושה באמת, הוא לא יסיים לעולם את מלאכתו, אבל אם הוא מבין שמישהו אחר עושה בשבילו אז הוא רגוע והכל נראה אחרת. כולנו יודעים שלפעמים הכל מצליח וזורם ולפעמים הכל תקוע ונעצר. לכל דבר בחיים צריך שתהיה סייעתא דשמיא - כלומר עזרה מהשמיים. וצריך שתשרה ברכה בדבר ואז ההצלחה בטוחה, ואם אין ברכה אפילו דברים פשוטים קשה לבצע.

השבת היא מקור הברכה, כמו שאומרים בפיט לכה דודי: "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה". לכן, כסף שמרוויחים בשבת אין בו ברכה! לפני שנים למד אצלי יהודי שחזר בתשובה והיה נהג מונית. הוא סיפר לי שכשהיה עובד בשבת הוא היה מרוויח אלפים... היום כשהוא שומר שבת, הוא מספר לא נשאר לו אגורה מאותם כמויות כסף שהיו לו ואפילו זירה הוא לא הצליח לקנות בכסף הזה ונשאר לגור בשכירות.

ומהו הרעיון של שבת? כל השבוע האדם הוא עֹבֵד! עבד למשכנתא, עבד לניקיונות, עבד לטלפונים, עבד לבישולים, עבד לפרנסה... יום אחד הוא עוזב את הכל מתרחץ, מתבשם, לובש בגדים של חתונה ונשאר בבית כאשר הכל מוכן ומזומן מבעוד יום. מנתק עצמו מכל סערות השבוע, מתרכז באשתו והילדים ובמה שקורה בבית. מתנתק מהטלפון, החדשות, וכל הדברים המטרידים ומתחיל להרגיש אחרת.

בשבת לא מדליקים אור, לא מבשלים, ולא עושים מלאכה. כי מלך לא מדליק אור כשנכנס, ומכבה כשיוצא, הכל נעשה אוטומט. לא מבשלים כי מלכה שעומדת ומבשלת אינה מלכה! לא עושים מלאכה כי בני מלכים הם לא עבדים... אלא הכל מוכן ועשוי קודם השבת ומה שנשאר זה ליהנות ולהתעלות מהשבת שנתן לנו הקב"ה.

בברכת שבת שלום
אבנר קוזאס

יהודי מציע לבתו: "ילדתי היקרה, אל תתחתי עם הבחור הזה.

הוא גם נכה, גם מכוער וגם יתום". הבת: "העיקר האהבה אבא, לא

מעניין אותי המראה החיצוני ולא הרקע שלו". האב: "אני לא מדבר על

זה, את לא חושבת שהוא סבל מספיק בחיים?"

בדיחה

תפילה עם הילד

דודי הביט על השקית שנחטפה ממנו בערגה ואבא פקד: בוא איתי מיד לתפילה. דודי משך בכתפיו והביט לעבר אחיותיו שישבו על הספה ונשנשו להנאתם את הממתקים. הן אמרו לו: דודי, אתה בן, אתה חייב להתפלל. תדע לך שזה חשוב מאד להתפלל... דודי לא ידע את נפשו מרוב אכזבה תסכול וצער. אבא הפליא לעשות, ושאל: אתה בא או לא? דודי רטן, ואבא החזיק לו את היד בחוזקה, מעך לו אותה מעט, וכל הדרך לבית הכנסת הוא הלך עם יד כאובה בתוך היד הגדולה של אבא. קוראים יקרים, מה דעתכם על האבא הזה, האם הוא עושה לדודי חשק להתפלל? האבא הזה לא רק משניא על דודי את התפילה, אלא גם גורם לו לשנוא את האבא עצמו ואת כל היהדות. ובכל פעם שיאמרו את המילה 'תפילה' בסביבתו, גם אחרי שהוא יגדל, יעלו לו אותם תחושות קשות שחזרו על עצמם כל ערב שבת. זוהי דוגמא ליצירת התניה שלילית עם תפילה. קוראים יקרים, אבא של דודי אינו אדם רע, כל השכונה אוהבת אותו, יש לו לב טוב. אבל הוא לא למד מימיו חינוך ילדים. לצערי הרב אבות רבים נוקטים בשיטות דומות ולא מבינים למה כשהילד גודל הוא מואס בתפילה לגמרי, ואין לו חשק לקיים תורה ומצוות, ואז הם שואלים איפה טעינו? זו הטעות, הם יצרו אצל ילדיהם התניות שליליות.

ילדים רבים קשה עם התפילה. הם מתחמקים, לא רוצים להתפלל, וגם כשהם מתפללים לפעמים הם מרגישים שהם עושים טובה למישהו. איך יוצרים אצלם מוטיבציה לתפילה? נקדים ונאמר, עד גיל תשע אין להכריח ילד להתפלל. ילד צריך להתחנך שתפילה אינה עול אלא היא בגדר של פרס, וצריך ליצור אצלו השתוקקות להתפלל. מגיל תשע ומעלה אפשר להסביר ולשכנע, אבל לא לדחוק אותו לפינה. נכון הדבר שגיל חינוך מתחיל בגיל שש או שבע, אבל לא לנסות ללחוץ עד גיל תשע. לפניכם דוגמא נפוצה ללחץ בנושא התפילה עם שגיאות רבות. דודי הוא ילד בן שש. הוא נולד לאחר שבע בנות. אביו חיכה וציפה שנים רבות ללכת ביחד איתו לתפילה. ערב שבת הגיע, כולם לבושים בבגדי שבת ולפני שאבא יוצא לתפילה אמא מחלקת לכולם שקיות של ממתקים. דודי חיכה בתור בסבלנות וקיבל את השקית המיוחלת. מיד אחרי שהוא החזיק בשקית, נשלחה יד גדולה מלמעלה, הוציאה מידו את השקית, והיא עלתה מעל המקרר. זה היה אבא שאמר לדודי בקול רציני: כעת הולכים להתפלל, בית הכנסת אינו מועדון ולא מסעדה, הממתקים יחכו לך כאן למעלה עד שנחזור.

סיפור לשבת

הרב הגאון ניסים יגן זצ"ל

בספר 'כוחה של שבת הרב יגן' הובאו הסיפורים המופלאים הבאים, המעידים כי ישנה השגחה בעולמנו על כל צעד ושעל ועל העובדה כי הרב היה בעל רוח-הקודש: חייהם של בני הזוג ארצי שהתגוררו בבית שמש התנהלו בשלווה ובנחת, עד לאותו ליל שבת שבו חלמה הגבי' חלום שממנו התעוררה בבעתה. בחלומה ראתה שלושה אנשים הלבושים כרבנים יושבים, ועל ברכיו של האמצעי הייתה מונחת תמונה גדולה של הרב. היא שמעה בברור קול שאמר לה: "אחת המזוזות בביתך פסולה במילה 'בניך', שמו של הרב שבתמונה הוא רבי ניסים יגן מירושלים, גשי אליו ורק הוא יבדוק את מזוזותיך". מבוהלת התעוררה הגברת ארצי משנתה, ומיד בצאת השבת התקשרה לאחד מרבני העיר בית-שמש, וסיפרה לו על דבר החלום. היא הוסיפה, כי מעולם לא שמעה את שמו של הרב יגן, ואין לה כל מושג למי כיוונו אותה בחלום הלילה. הרב גם הוא לא ידע במי מדובר, והא יעץ לה למסור את מזוזותיה לבדיקה אצל אחד הסופרים בעיר, ולהתעלם מהוראת הרבנים בחלום. אולם ציפור טורדנית בלבה הציקה לה, והיא החליטה לקום ולנסוע לירושלים ולברר במה דברים אמורים. היא לא חשבה לרגע, מכיוון שהחלום לא היה נראה לה אמיתי, אולם מצד שני היא ראתה חלום ברור ודמות הרב הופיעה מול עיניה. היא ביקשה לדעת, האם קיים אדם הנושא את השם הרב ניסים יגן בירושלים. כשהיא מטפלת בשתי ילדות קטנות ובתינוק קטן בעגלה, עלתה הגברת ארצי לאוטובוס וירדה בשכונת 'מחנה יהודה'. היא ניגשה לאחדים מהולכי הרגל ושאלה על הרב ניסים יגן. לבסוף אחד מהם שלח אותה לכיוון הישיבה. פעימה נעתקה מליבה. אכן קיים רב בשם כזה! האישה טיפסה במעלה המדרגות, והתבוננה בתור הארוך שהצטופף מאחורי חדרו של הרב וביקשו להיכנס אל הקודש. היא, כמובן, לא חשבה להמתין עד לסיום התור, ושאלה את המזכיר, האם קיימת איזושהי אפשרות להציץ פנימה. בדיוק באותן שניות נפתחה דלתו של הרב, האנשים ששם יצאו והיא ניצלה את ההזדמנות להתבונן לתוך החדר.

ההצצה הזו הכתה בה כברק, היא החלה לרעוד בכל גופה ובלו שלטיטה יצא מפיה המשפט הבא: "אותך ראיתי בחלום!!!". הרב סימן לה להיכנס פנימה, הציע לה כיסא וביקש, שתספר לו את כל הסיפור מתחילתו. הגברת ארצי חזרה ותיארה את דבר החלום שניצב בהיר מול עיניה. כשסיפרה, שראתה את תמונתו. ואז, הרים לפתע רבי ניסים את קולו בדאגה ושאל: "היכן המזוזות?" כששמע, שהגברת שלפניו לא הביאה אותן, יצר קשר עם בעלה וביקש ממנו לבוא מיד ולהביא את המזוזות. כשהובאו לפניו פתח אותן הרב, וכולם ראו כי באחת מהן המילה 'בניך' הייתה פסולה! עוד באותו יום השיג להם מזוזה כשרה, ונפרד מהם בלבביות, כשהוא מעניק כמתנת פרידה סידור עור בכריכה לבנה, ועליו הקדשה אישית בכתב יד. בני הזוג יצאו לדרכם, אולם מאותו יום ואילך הייתה דלתו של הרב פתוחה לפניו, והוא שימש כאבא טוב להם ולילדיהם. באחת הפעמים הגיע הצדיק עם בני משפחתו לציונו של חוני המעגל, והם ראו שם אשה משתטחת על הקבר ובוכה בכי תמרורים. כשיצאה כעבור דקות אחדות, נגש אליה הרב ניסים, ושאל בעדינות אם אפשר לעזור לה בדבר מה. מיד כשהבחינה בו האישה היא צנחה תחתיה כמתעלפת. כעבור דקות אחדות של בהלה שבה אליה רוחה, והיא סיפרה כי היא החלה לסבול לייע מבעיה רפואית של חור בלב שהתהווה לה בפתע פתאום. הרופאים הודיעו לה כי הבררה היחידה העומדת בפניה היא לעבור השתלת לב, וכמובן שהסיכון הכרוך בנייתוח כזה גדול ביותר. "לאחרונה", הוסיפה האישה, "אני רואה שוב ושוב את אבי בחלום הלילה, והוא ציווה עלי ללכת לציונו של חוני המעגל, ואמר לי שלשם יבואו כמה רבנים, וביניהם הרב יגן. הוא עשה לך תיקון והכל יעבור לחיים ולשלום. מעולם לא ראיתי את פני הרב", הודתה, "ולכן כל כך נבהלתי כשניגשת אליי ואמרת שאתה הרב יגן". הצדיק שאל אותה: "היכן את גרה?", ומיד הורה לנהג לנסוע אל ביתה בחצור. הרב הצביע לעבר אחת המזוזות ופתח אותה. התדהמה הייתה מוחלטת, כשגילו כולם כי במלה 'לבבכם' היה חור! מיד לאחר מכן ערכו שלושה רבנים פדיון נפש עבורה וכעבור תקופה קצרה הודיעה להם האישה, כי הניתוח עבר בהצלחה.

(עין חמד)

ספרי הרב אבנר קוואס שליט"א

ניתן לרכוש בכל חנויות ספרי הקודש

ובטלפון 02-5370271

